

ji postavil na práh a mocným kopancem jsem ji obloukem vykopl do lesa, ostatní kočky ani nečekaly a prchaly, sem tam se stýděly, cítily se vinnými, a já jsem přestával psát a bylo mi těch koček líto, nemohl jsem psát, protože jsem udeřil kočku, kterou jsem miloval, vykopnul jsem zvířátko, které mi bylo vším, za kterým jsem někdy musel se rozejet, zničehonic se mi zastesklo po nich a ujížděl jsem do Kerska a bral jsem je a tisknul jsem si je na čelo, aby ode mne odejmuly strach a tesknotu... A tak jsem se stýděl, vycházel jsem ven, a trvalo to někdy celý den, než jsem si zase ta zvířátka udobřil, než jsme se smířili, než jsem je pozval, aby šly domů, ale ony se stýděly ještě víc, netroufaly si vejít tam, odkud byly vykopnuty, odkud jsem je vyhnal, protože kočky se dovedou nejen hluboce stýdět, ale taky nedovedou odpustit tak, jako jsem jim rychle odpouštěl já... A tak už jsem ani v Kersku nespal, jen jsem si dopsal to svoje, nakrmil jsem kočky a odcházel jsem k autobusu, ujížděl jsem autem. A vždycky jsem se ohlédl, zastavil auto, a viděl jsem zase, jak všechny kočky byly v brinkách, ty jejich hlavičky byly tak smutné, že jsem přidal plyn, naskočil do autobusu, raději jsem jez-

zor, abych rozčilením nesjel autem do přikopy, abych rozčilením nevjel do protisměru. A bylo zvláštní, když jsem příjížděl do chalupy autem, tak když jsem vjížděl do kerského lesa, když jsem se blížil tam, kde se zahybá do lesní aleje, než jsem jen zahnul, už jsem viděl, jak ze sousedních parcel, ze sousedních zahrad se sbíhají moje kočky, aby když jsem zastavil před bránou, tak už všechny tam stály a všechny se smály a radovaly, že jsem přijel za nimi, že jsem dorazil a že jim dám mlíčko a najíst, a že je budu brát na ruku a s každou se potěším a každé dodám kuráž do života, protože tyhle kočky moje ty asi měly pocit, že žijí, jen když jsem s nimi. A když jsem s nimi se pomazlil, tak když bylo pěkně, tak jsem jim radil, aby si šly na zdravý vzduch, aby si šly vyhrát kozičky, ale musel jsem je vynést z pokojičku, samy od sebe by nešly, protože pro ně vrchol bylo, když mohly být se mnou... A já jsem nepřespával přes týden v Kersku jen proto, že jsem nechtěl být zase u toho, jak kočky budou mít mladý. A tak jsem jednou přijel a chyběla ta mourovatá kočička, a našel jsem ji v kůlně, tam v košíku od brambor měla pět malých koťátek, lízala mi ruku, a tlapkou mi brala prsty a přitahovala je na svoje děti, které ji cucaly, a byly tak maličké